

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně:
IČ:
se sídlem
zastoupen Mgr. Bc. Lukášem Bělským
advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2019, č. j. JMK 46594/2019, sp. zn. S-JMK 21818/2019/OD/Kš, a rozhodnutí Městského úřadu Vyškov ze dne 1. 10. 2018, č. j. MV 61898/2018 OD/Ho, sp. zn. MV 40356/2018 OD OD,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobkyně *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Neznámý řidič jel vozidlem žalobkyně na dálnici D1 o 50 km/h více, než kolik v daném místě jet mohl. Jeho identitu žalobkyně odmítla sdělit. Městský úřad Vyškov jí poté coby provozovatelce daného vozu udělil pokutu ve výši 5.000 Kč za to, že nezajistila, aby řidič při užití jejího vozidla dodržoval povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu. Žalobkyně nyní namítá, že tuto pokutu dostala nezákonně. Krajský soud proto musel posoudit, zda tak namítá důvodně.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Dne 7. 6. 2018 v 12:57 policie na dálnici D1 u 3,7 km ve směru jízdy na Brno naměřila vozidlu, které žalobkyně provozuje, rychlost 160 km/h. V daném místě však dopravní značení umožňovalo jízdu maximální rychlostí 110 km/h. Řidič vozidla žalobkyně se tedy dopustil jednání, které mělo znaky přestupku podle 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“).
3. Městský úřad Vyškov („městský úřad“) dne 6. 8. 2018 vyzval žalobkyni, aby podala vysvětlení k prověření oznámení policie o daném přestupku. Žalobkyně podat vysvětlení odmítla svým přípisem ze dne 21. 8. 2018. Uvedla, že by jí nebo osobě jí blízké hrozilo stíhání pro přestupek. Městský úřad poté svým usnesením ze dne 27. 8. 2018, č. j. 54246/2018 OD/Ho, sp. zn. MV 40356/2018 OD OD, věc podezření neznámého řidiče z překročení nejvyšší povolené rychlosti odložil. Odůvodnil to tím, že se mu nepodařilo zjistit údaje o osobě pachatele přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Dodal, že bude pokračovat podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, tedy stíháním provozovatele vozidla.
4. Téhož dne vydal příkaz, kterým žalobkyni uložil pokutu 5.000 Kč za to, že podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby řidič při užití jejího vozidla v inkriminovaný moment na dálnici D1 dodržoval povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně proti tomuto příkazu podala odpor. Městský úřad proto pokračoval v řízení a nařídil na 1. 10. 2018 ústní jednání, k němuž žalobkyni předvolal. Za žalobkyni se k ústnímu jednání nikdo nedostavil. Městský úřad během něj provedl dokazování spisem postoupeným policií a obsahem vlastního spisu městského úřadu.
5. Městský úřad shledal žalobkyni vinnou a rozhodnutím ze dne 1. 10. 2018, č. j. MV 61898/2018 OD/Ho, sp. zn. MV 40356/2018 OD OD, jí opět uložil pokutu ve výši 5.000 Kč pro spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu („rozhodnutí městského úřadu“).
6. Žalobkyně podala proti rozhodnutí městského úřadu blanketní odvolání a slíbila jej doplnit do 30 dní. To neučinila. Městský úřad ji vyzval k jeho doplnění. Žalobkyně však ve stanovené lhůtě na tuto výzvu nezareagovala. Městský úřad ještě vyzval žalobkyni k odstranění vad podání (absence podpisu zástupce žalobkyně). Na to žalobkyně zareagovala přípisem ze dne 23. 1. 2019, vytýkanou vadou odstranila a městskému úřadu sdělila, že odvolání podává proti rozhodnutí městského úřadu v celém rozsahu. Opět přislíbila jeho odůvodnění ve lhůtě 30 dnů. Opět tak ovšem neučinila.
7. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 26. 3. 2019, č. j. JMK 46594/2019, sp. zn. S-JMK 21818/2019/OD/Kš, odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil rozhodnutí městského úřadu („rozhodnutí žalovaného“). Žalovaný vzal na základě podkladů obsažených ve spise a na základě podkladů, které shromáždil městský úřad, za prokázané, že žalobkyně je provozovatelem předmětného vozidla a porušila ustanovení zákona o silničním provozu, v důsledku čehož spáchala přestupek kladený jí za vinu. Po přezkoumání rozhodnutí městského úřadu a řízení předcházejícímu jeho vydání neshledal rozpor s právními předpisy. Byly podle něj

splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Rozhodnutí městského úřadu podle žalovaného splňovalo obsahové náležitosti podle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“).

III. Obsah žaloby

8. Žalobkyně namítá, že žalovaný nezhojil vady, které v odvolání vytýkala rozhodnutí městskému úřadu. Ve svém rozhodnutí se žalovaný chybně vypořádává s odvolacími argumenty žalobkyně. Některé argumenty a důkazní návrhy přechází bez povšimnutí. Žalovaný tak nedostal požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nevypořádal celou řadu odvolacích námitek. Zejména se jedná o odvolací námitku úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za přestupek. Žalobkyně je toho názoru, že žalovaný ze zákona musí vypořádat všechny odvolací návrhy a námitky. Žalovaný to ale neudělal.
9. Žalobkyně dále namítá, že neobdržela výzvu k uhrazení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Obdržela naopak výzvu k podání vysvětlení. Pokud odmítla ze zákonných důvodů podat vysvětlení, měla následovat citovaná výzva k uhrazení určené částky. Nestalo se tak. Městský úřad pak se žalobkyní následně nezákonně zahájil řízení jako s provozovatelem motorového vozidla. Přestupkovou věc s neznámým řidičem odložil účelově.
10. Žalobkyně poté namítá, že podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu je nutné prokázat, že následkem jednání popsaným městským úřadem a žalovaným nebyla způsobena dopravní nehoda. Žalobkyně výslovně uvedla, že se následkem jednání popsaného Magistrátem stala dopravní nehoda, a kdo je jejím viníkem. Žalovaný se s touto skutečností zákonným způsobem nevypořádal.
11. Žalobkyně nikoho neomezila ani neohrozila. Nenaplnila tak materiální stránku přestupku. V tomto případě ani nedošlo k překročení rychlosti v místě, které uvedl městský úřad. Žalovaný se s tím nevypořádal. Žalobkyně ve svém odvolání také výslovně uvedla, že ví o podobě obsluhy předmětného automatizovaného prostředku k měření rychlosti a dodala, že výstupy z tohoto zařízení spravuje soukromý subjekt. V této souvislosti zdůraznila, že chybí doložka autorizované konverze při převodu dat z radaru do analogové podoby. Za tímto účelem v odvolání navrhla výslech svědka. Žalovaný se ani s jednou z těchto skutečností zákonným způsobem nevypořádal.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalobkyně podala proti rozhodnutí městského úřadu blanketní odvolání. Všechny námitky, které nyní uvádí v žalobě, mohla uplatnit v odvolání. Pokud tak neučinila, správní orgány vycházely pouze ze spisového materiálu. Ve správním soudnictví nelze přezkoumat důvodnost námitek zpochybňujících skutkový stav, účelově uplatněných až v žalobě. Krajský soud v minulosti podobné námitky zamítl. Měl by tak postupovat i u námitek na obecnou nezákonnost rozhodnutí

žalovaného, nevypořádání se s odvolacími argumenty, na vznik dopravní nehody a obsluhu automatizovaného prostředku.

13. Městský úřad výzvu žalobkyni nezasílal, protože přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu nelze vyřešit příkazem na místě. Proto nebyla splněna podmínka podle § 125h odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, že porušení lze projednat uložením pokuty příkazem na místě. K námitce na nenaplnění materiální stránky přestupku pak žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které materiální znak ohrožovacího správního deliktu naplňuje již samotné vytvoření potenciálně nebezpečné situace.

VI. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona s. ř. s.) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
15. V průběhu řízení došlo ke změně ve složení soudu. Samosoudkyni, které byla věc původně přidělena, ke dni 31. 12. 2020 zanikla funkce soudkyně z důvodů podle § 94 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu pro rok 2021 byla tato věc přidělena novému samosoudci.
16. Žaloba *není důvodná*.
17. Krajský soud musí úvodem přiznat, že nabyl dojmu, zda žalobkyně svojí žalobou z části nemířila vůči jinému rozhodnutí, než jsou rozhodnutí žalovaného a městského úřadu, resp. zda při její přípravě neponechala v jejím textu i námitky, které se netýkají této věci. Pokud nyní namítá, že se žalovaný nevypořádal s jejími odvolacími námitkami, nemůže tato argumentace uspět, protože žalobkyně žádné odvolací námitky reálně nevznesla. Podala jen blanketní odvolání, které nikdy – přes opakovanou příležitost danou městským úřadem a opakované přísliby žalobkyně – nedoplnila konkrétním odůvodněním. Co žalobkyně myslí námitkou *úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za přestupek* krajskému soudu není zřejmé. Hlavní však je, že nic takového ve svém odvolání nenamítala. Rozhodnutí žalovaného proto jen stěží může trpět vadami, které ji žalobkyně přisuzuje svými námitkami na nedostatečné vypořádání se s jejím odvoláním.
18. Nedůvodné jsou i námitky poukazující na skutečnost, že jí městský úřad nezaslal výzvu k úhradě určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení platí: „Obecní úřad (...) bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud: a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2; b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku; a c) *porušení je možné projednat uložením pokuty příkazem na místě*.“ Podle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu lze za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 uložit zákaz činnosti na dobu od šesti měsíců do jednoho roku. Ustanovení § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu pak říká, že „[p]řestupek, za který se podle tohoto zákona ukládá zákaz

činnosti, nelze projednat příkazem na místě.“ Přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu – tj. překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 50 km/h a více mimo obec – tedy nelze řešit příkazem na místě. Žalovaný proto velmi správně podotýká, že v této věci městský úřad nemohl výzvu k úhradě určené částky vydat, protože pro to nebyla podmínka podle § 125h odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.

19. Pokud žalobkyně namítá, že s ní městský úřad zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla účelově, pak o tom podle krajského soudu nic nesvědčí. Jestliže městský úřad vyzval žalobkyni k podání vysvětlení, což učinil správně, a žalobkyně odmítla řidiče identifikovat, pak bylo zřejmé, že se pachatele přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu nepodaří zjistit. Městský úřad proto postupoval v pořádku, pokud věc podezření tohoto pachatele odložil a zahájil řízení se žalobkyní o jejím přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobkyně ostatně ani hlouběji nevysvětluje (krom souvisejícího poukazu na nezaslání výzvy k úhradě určené částky, viz bod 18 výše), v čem přesně účelovost postupu městského úřadu měla spočívat. Tato její námitka tedy důvodná není.
20. Žalobkyně poté namítá, že podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu bylo nutné prokázat, že následkem jejího jednání nebyla způsobena dopravní nehoda. Dodává, že měla ve správním řízení uvést, že se dopravní nehoda stala, včetně jména jejího viníka. V této konkrétní věci se tak ovšem nestalo. Žalobkyně v řízení před městským úřadem a žalovaným neuvedla prakticky vůbec nic. Jen v reakci na výzvu k podání vysvětlení odkázala na své právo nevypovídat, pokud by tím způsobila stíhání sobě či osobě blízké. Tato námitka se proto skutkově míjí s okolnostmi této věci. O tom, že by protiprávně rychlá jízda řidiče vozidla žalobkyně vedla k dopravní nehodě, nic nenasvědčovalo. Městský úřad i žalovaný neměli žádného důvodu na to usuzovat. Tato žalobní argumentace žalobkyně je proto taktéž nedůvodná.
21. V otázce naplnění materiální stránky přestupku se krajský soud ztotožňuje se žalovaným, protože judikatura Nejvyššího správního soudu pro tyto případy jednoznačně říká: „Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (...). Materiální znak ohrnovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž stačí pouhé jejich ohrožení. *Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, bod 25, srov. také jeho rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS). Jízda překračující povolený rychlostní limit o 50 km/h je vysoce společensky škodlivým jednáním, které nelze relativizovat způsobem, jakým se o tom žalobkyně pokouší.

22. Žalobkyně pak opět vznáší argumentaci, jejímž jádrem je tvrzené nevypořádání se žalovaného s některými skutkovými otázkami viny žalobkyně. Nemělo prý dojít k překročení rychlosti. Plus podle žalobkyně existují pochybnosti o obsluze automatizovaného prostředku k měření rychlosti a jeho výstupech. Neměl být dokonce vyslyšen návrh žalobkyně na výslech svědka. A žalovaný se to vše měl přejít. V projednávané věci ovšem žalobkyně nic podobného v přestupkovém řízení netvrdila, nevznášela a nenavrhovala. Nebylo tu proto nic podobného, s čím by se žalovaný mohl nevypořádat. Jde opět o skutkově mimoběžnou argumentaci, která na tuto věc nedopadá. Žalobkyní popisovaným pochybnostem ani v největší možné míře obecnosti nic ve spisovém materiálu nenasvědčuje. Překročení rychlosti jejího vozidla o 50 km/h policisté změřili řádně a použili ověřené měřicí zařízení. I tyto námitky žalobkyně tak nejsou důvodné.

VII. Závěr a náklady řízení

23. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává přímo u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 10. února 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce